

Sygn. akt V CZ 49/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku B. D.
przy uczestnictwie H. B., Gminy C. i Skarbu Państwa - Starosty C.
o zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lipca 2014 r.,
zażalenia wnioskodawczyni i uczestniczki postępowania H. B.
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 1 kwietnia 2014 r.,

**oddala zażalenie, pozostawiając do rozstrzygnięcia
w orzeczeniu końcowym koszty postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. postanowieniem z dnia 29 listopada 2013 r. zmienił wydane przez Sąd Rejonowy w C. w dniu 21 listopada 2011 r. postanowienie wstępne w sprawie z wniosku B. D. z udziałem H. B., Gminy C., Skarbu Państwa – Starosty C. o zniesienie współwłasności. Zmiana postanowienia nastąpiła „poprzez jego uchylenie”.

Postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez wnioskodawczynię i uczestniczkę postępowania H. B.

Skargę tę Sąd Okręgowy w B. odrzucił postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2014 r. uznając, że od postanowienia zmieniającego postanowienie wstępne „poprzez jego uchylenie” nie przysługuje ani zażalenie do Sądu Najwyższego ani skarga kasacyjna. Postanowienie to nie kończy bowiem postępowania w sprawie, nie jest postanowieniem co do istoty sprawy, ani postanowieniem o odrzuceniu wniosku czy umorzeniu postępowania. Nie mieści się zatem w katalogu postanowień wymienionych w art. 519¹ § 1 – 3 k.p.c., co oznacza niedopuszczalność skargi kasacyjnej.

B. D. oraz H. B. zaskarżyły powyższe postanowienie zażaleniem, wnosząc o jego uchylenie. Zarzuciły naruszenie art. 519¹ § 1 k.p.c. poprzez nieuzasadnione uznanie, iż postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 listopada 2013 r. nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie co do istoty oraz naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione uznanie dopuszczalności skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, od postanowienia wstępnego wydanego w sprawie o zniesienie współwłasności, którego przedmiotem jest rozstrzygnięcie sporu przewidzianego w art. 618 § 1 k.p.c. (tj. sporu o prawo żądania zniesienia współwłasności lub o prawo własności) przysługuje skarga kasacyjna, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej sto pięćdziesiąt tysięcy złotych (zob. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 r., V CZ 62/12, niepubl.; z dnia 26 sierpnia 2010 r., II CSK 229/10,

niepubl.; z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 13/01, OSNC 2001, nr 12, poz. 181, Biuletyn SN 2001, nr 7, s. 10). Postanowienie takie należy uznać za rozstrzygające spór, tj. za postanowienie co do istoty sprawy, wówczas, gdy przesądza pewne zasady w prowadzonym postępowaniu nieprocesowym.

Postanowienie Sądu drugiej instancji uchylające postanowienie wstępne (określone przez ten Sąd jako zmieniające poprzez uchylenie) takiego charakteru nie ma, nie przesądza bowiem ostatecznie zasad w prowadzonym postępowaniu nieprocesowym i nie rozstrzyga sporu określonego w art. 618 § 1 k.p.c. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że takie postanowienie nie podlegało zaskarżeniu skargą kasacyjną na podstawie art. 519¹ § 1 k.p.c. i wniesioną skargę kasacyjną trafnie odrzucił jako niedopuszczalną (art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Zażalenie zatem jako bezzasadne podlega uchyleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. Koszty postępowania zażaleniowego zostaną rozliczone w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.